

Люцканолу (отъ Сливенъ, махла Ново-село, шуря на Пан. Хитовъ), Желю ми Ямбулчѣнинж“.

Възпявана на „Сливнянскѣтж плѣнинж“: „паднала слана есенна, есенна и студена лятось през двете недели, през горещитѣ празници, услани гора и вода, и на полето тревата и на гората листите, *сал едно дърво остало*, „нж Сливнянскѣтж плѣнинж“, то беше дърво дѣфинж, дѣфинж дърво мѣслинж“, гдето можели да се подслонятъ и криятъ Балканскитѣ юнаци между които трима войводи: Радулъ, Стайко и Мартинъ съ 200 „души юнаци“. Слушана въ Търново, отъ Г-жа В. Юрданова, вж. *Мсб.*, XXIV, стр. 26.

Какво сж носѣли юнацитѣ на Индже Войвода: Инджето дума на байрактарина си Колю да събира

„Се млади момци юнаци,
съсъ сѣмуржни кѣлпаци,
съ джлги пушки буйлии,
със тжнки сабли фрингии,
със чифтжлии пиштови.

Слушана въ Г. Орѣховица *Мсб.*, id.

За подвизаването на Ненчо Войвода съ 77 юнаци въ „Сливенскити блѣкани“ гдѣто:

Записж царски друмищж
ни давж фтичкж дж фрѣкни,
камо ли чияк дж мини.
Прочу сж Нену войводж,
прочу сж лур ф Цариградж.
Гулям ми фирман дуфтасж
ду Сливнянскѣтж въйводж:
Ненчж въйводж дж фани,
ф Цариграгѣ дж гу пруюди“

Потери връзъ потери сж го чакали — но напраздно. Най-после единъ дервишъ се преоблича като калугеринъ и, ужъ, да изповѣдва войводата, хваща Ненчо „тж чи гу фѣ Сливянъ зъвели.

Нж Сливянскити кѣнаци,
тж те си Ненчж зѣпряхж
във девитѣ катж тимници“.

Дочува това другаря му Раданъ войвода, повежда дружината си „въфѣ Сливенж градж гулямж“ за да избави Ненчо, което и станало. Вижъ *Мсб.*, di.

Тукъ е важенъ израза за „Сливенската войвода“ на самия градъ, което качество е упражнявалъ мѣстния аенинъ,